

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Czugler Péter ügyvéd (.....) által képviselt MAFIT Magyar Ingatlanfinanszírozási Zrt. (felperes címe) felperesnek dr. Tóth Attila jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatóság (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 16. napján kelt 16.K.30.366/2010/7. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 16.K.30.366/2010/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20.000 /azaz húszezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 54.200 /azaz ötvennégyezer-kettőszáz/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Aés1/2-1/2 arányú közös tulajdonát képezett helyrajzi számú,szám alatti ingatlant a felperes 2002. május 3. napján megvásárolta. Az adás-vételi szerződés II. bevezető rendelkezések 4. pontja szerint az eladók, mint lízingbe vevők a felperessel lízingszerződést kötöttek, amelynek alapján a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy az adás-vételi szerződés I. pontjában meghatározott ingatlan tulajdonjogát megszerzi, és azt pénzügyi lízing keretén belül a lízingbe vevők használatába adja, majd a lízingszerződés szerződésszerű teljesítése esetén lehetővé teszi azt, hogy az ingatlan tulajdonjogát a lízingbe vevők 1/2-1/2 arányban megszerezzék. Az adás-vételi szerződés 15. pontjában a felperes kijelentette, hogy mint az ingatlanok pénzügyi lízingét főtevékenységként végző vállalkozás az ingatlan tulajdonjogát pénzügyi lízingbe adás céljából szerezte meg, és igénybe kívánja venni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 23/A.§-a szerinti illetékkedvezményt.

A Fővárosi Illetékhivatal (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a vagyonszerzési illetéket a 2002. augusztus 26. napján kelt

számú fizetési meghagyásával az Itv. 23/A.§-nak /1/ bekezdésében meghatározott 2%-os kedvezményes illetékkulcs alkalmazásával szabta ki. A fizetési meghagyás szerint, amennyiben a felperes 2004. május 7. napjáig a megszerzett ingatlant nem adja el, nem adja (pénzügyi) lízingbe és ennek megtörténtét az ezt követő 15 napon belül nem igazolja, az egyébként fizetendő és a fizetési meghagyással megállapított illeték különbözetének kétszeresét pótlólag kell megfizetnie.

A felperes 2005. január 21. napján bejelentette az elsőfokú hatóságnak, hogy az ingatlant az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében meghatározott határidőn belül lízingszerződéssel lízingbe adta. Mellékletként benyújtotta a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének 2000. szeptember 19. napján kelt számú határozatát a pénzügyi vállalkozásként történt megalapítása engedélyezéséről, továbbá a Magyar Lízing Szövetség 2004. december 31-ig érvényes igazolását főtevékenységére és árbevételeire vonatkozóan.

Az elsőfokú hatóság a 2005. július 26. napján kelt számú határozatával a felperes terhére 904.000 Ft illeték pótelőírását rendelte el azzal az indokolással, hogy a vagyonszerző megkésetten jelentette be a megvásárolt ingatlan lízingbe adását, és mellékletként tulajdonjogot keletkeztető lízingszerződést nem csatolt.

A felperes az elsőfokú határozattal szemben fellebbezést nyújtott be, és mulasztásának igazolására - az elsőfokú hatóságnak a fizetési meghagyásban rögzített hiányos és félreérthető tájékoztatására hivatkozással - igazolási kérelmet terjesztett elő.

Az elsőfokú hatóság a 2005. november 10. napján kelt számú határozatával a felperes igazolási kérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Indokolása szerint az Itv. 23/A.§-ának /8/ bekezdése akként rendelkezik, hogy a továbbértékesítés megtörténtének igazolására előírt határidő elmulasztása esetén igazolási kérelemnek nincs helye.

Az alperes a 2006. augusztus 24. napján kelt 05-1355/2006. számú határozatával az illetéket előíró elsőfokú határozatot /az indokolási rész megváltoztatásával/ helybenhagyta.

Az első- és másodfokú határozatok felülvizsgálata iránt indított közigazgatási perben a Fővárosi Bíróság által meghozott 4.K.35.596/2006/16. számú, a felperes keresetét elutasító ítéletet a felülvizsgálati eljárásban eljáró Legfelsőbb Bíróság a 2008. november 6. napján kelt, Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítéletével hatályon kívül helyezte, egyben az alperes 05-1355/2006. számú határozatát is hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra

kötelezte.

A Legfelsőbb Bíróság ítéletének indokolása szerint az Itv. 18.§-ának /1/ bekezdése értelmében ingatlannak viszszeher mellett történő megszerzése visszsterhes vagyonátruházási illeték alá esik, amelynek általános mértéke mellett az Itv. kedvezményezett mértékű illetéket is szabályoz. Az Itv. 23/A.§-ának /1/ bekezdése alapján az illetékkötelezettség keletkezésekor ingatlanok pénzügyi lízingjét főtevékenységként végző vállalkozó, ha a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésekor tett nyilatkozata szerint az ingatlant pénzügyi lízingbeadás céljából vásárolta, az illeték mértéke az ingatlan - terhekkal nem csökkentett - forgalmi értékének 2%-a. Az elsőfokú hatóság a felperes vagyonszerzése után e jogszabályhely alkalmazásával szabta ki az illetéket.

A kedvezményezett mértékű illeték megfizetését az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdése feltételek teljesítéséhez kötötte, ugyanis az /1/ bekezdésben meghatározott céllal megszerzett ingatlan lízingbeadásának tényét az ingatlanok pénzügyi lízingbeadásával foglalkozó vállalkozónak a vagyonszerzés illetékkiszabásra történt bejelentésétől számított két éven belül, de legkésőbb a határidő elteltét követő 15 nap alatt, a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel igazolnia kell. /Az igazolás nem teljesítéséhez ugyanezen jogszabályhely jogkövetkezményeket fűz./ A felperesnek tehát az illetékkedvezményben való részesüléshez törvényben megszabott határidőn belül az igazolás feltételét kellett teljesítenie.

A felperes az egyes /köztük a perbeli/ ingatlanokra vonatkozóan két szerződést kötött: adásvételi illetve lízingszerződést, és az adásvételi szerződésben hivatkoztak a felek a lízingszerződésre. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 365.§-ának /1/ bekezdésében szabályozott, dolog tulajdonjogának pénz ellenében történő átruházására megkötött adásvételi szerződés, továbbá a lízingszerződés, amely a bérletre vonatkozó szerződéstípus jellemzői mellett más szerződéstípus /így akár ingatlan adásvételi szerződés/ elemeit is magában foglalhatja [BH1994. 40.], nem azonos tárgyú szerződések, és az adásvételi szerződés nem az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében meghatározott, „a lízing-futamidő végén tulajdonjog átszállását eredményező” szerződés. Az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdése szerződéssel, mégpedig a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel való igazolást írt elő, amely törvényi feltétel nem teljesült a felperes által megjelölt módon, sem az adásvételi szerződéseknek a vagyonszerzések illetékkiszabásra való bejelentésekor benyújtásával, sem azokban a lízingszerződésekre való utalással. Az elsőfokú bíróság, az első- és másodfokú hatóság helytállóan állapította meg, hogy felperes az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően az igazolás feltételét nem teljesítette.

A Legfelsőbb Bíróság rögzítette továbbá ítéletében, hogy a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 25.§-ának c/ pontja szerint a Legfelsőbb Bíróság a

bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz. A Legfelsőbb Bíróság közigazgatási jogegységi tanácsa 2008. június 23-án meghozott, 2008. július 11-én közzétett 2/2008. számú közigazgatási jogegységi határozata szerint a 2002. évi XLII. törvény 163.§-ának /2/ bekezdésével módosított, az Itv. 23/A.§-ának /8/ bekezdését 2003. január 1. napjától a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell. A jogegységi határozatban foglaltak alapján - amelyet a bíróság, így a Legfelsőbb Bíróság is alkalmazni köteles a folyamatban lévő eljárásában - az első- és másodfokú hatóság, illetve az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával ellentétben felperesnek a perrel érintett illetékügyekben előterjesztett, a mulasztás kimentésére irányuló igazolási kérelmeit a 2002. évi XLII. törvény 163.§-ának /2/ bekezdésével módosított Itv. 23/A.§-ának /8/ bekezdése alapján kellett volna a hatóságnak elbírálnia. A Legfelsőbb Bíróság rögzítette még határozatában, hogy az alperes, illetve az elsőfokú bíróság egyebekben eljárási jogszabálysértés nélkül hozta meg határozatát, az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek /a továbbiakban: Pp./ a felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabályhelyeit nem sértette meg.

A Legfelsőbb Bíróság az alperesnek a megismételt eljárásra azt az utasítást adta, hogy a felperes mulasztás igazolására irányuló kérelmei körében kell eljárnia, figyelemmel a 2/2008. számú közigazgatási jogegységi határozatban foglaltakra is. A Legfelsőbb Bíróság, miután felperes az igazolási kérelmét a hatóság tájékoztatási és kioktatási kötelezettségével kapcsolatosan terjesztette elő, illetve a másodfokú hatóságnak a megismételt eljárást az igazolási kérelem körében kell lefolytatnia, a felülvizsgálati kérelemnek a hatóság tájékoztatási és kioktatási kötelezettségeire vonatkozó részét nem értékelte.

A Legfelsőbb Bíróság ítélete alapján eljáró alperes a 2009. március 13. napján kelt ...számú határozatával a felperes igazolási kérelmét elutasító számú elsőfokú határozatot megsemmisítette, és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

Az elsőfokú hatóság a 2009. május 28. napján kelt ... számú végzésével a felperes igazolási kérelmét elutasította. Döntését az Itv. 23/A.§ /8/ bekezdése, a Legfelsőbb Bíróság 2/2008. számú közigazgatási jogegységi határozatában foglaltak, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 66.§ /1/-/5/ bekezdései, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 136.§ /2/ bekezdése alapján hozta meg.

Indokolása szerint felperesnek az illetékkedvezményrel kapcsolatosan nyújtott hatósági tájékoztatásra vonatkozó kifogásai a mulasztását nem igazolják, és nem mentik ki. A gazdasági társaságoknak különösen nagy figyelmet kell fordítaniuk a jogszabályokban előírt kötelezettségek teljesítésére, az ingatlanok

pénzügyi lízingbe adásával főtevékenységként foglalkozó gazdasági szervezettől elvárható az illetékkedvezményhez szükséges, az Itv.-ben előírt feltételek pontos teljesítése, így a lízingbe adás tényének az igazolása. Az illetékhivatal a fizetési meghagyásban figyelmeztette adózót az igazolási kötelezettségére. A felperes érdekkörébe tartozott tisztázni azt a kérdést, hogy miért történt e figyelmeztetés, és amennyiben számára nem volt egyértelmű, hogy az igazolási kötelezettségének ténylegesen milyen módon, és mely okiratok benyújtásával tehet eleget, a hatóságtól tájékoztatást kérhetett volna. Az igazolás határidőn túli bejelentése pedig nem vezethető vissza elháríthatatlan külső tényezőre, az saját hibának, mulasztásnak minősül, így a kérelem nem teljesíthető.

Az alperes a 2009. március 13. napján kelt ... számú határozatával a számú fizetési meghagyást is megsemmisítette, kötelezve az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására.

A megismételt eljárásban az elsőfokú hatóság a 2009. május 28. napján kelt ... számú határozatával a felperest 904.000 Ft illeték megfizetésére kötelezte. Indokolásában rögzítette, hogy felperes részéről a lízingbe adás bejelentésének határideje 2004. május 22. napján (2004. május 7. napja + 15 nap) lejárt, így azt az Itv-ben meghatározott időponton túl: 2005. január 21. napján már elkészen jelentette be. Igazolási kérelmét külön végzéssel a hatóság elutasította, az adózó tehát nem teljesítette a kedvezményes illetékfizetés törvényben előírt feltételeit, az adás-vételi szerződés pedig nem tekinthető a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingszerződésnek. Mindezek miatt az Itv. 23/A.§-ban foglaltak alapján rendelkezni kellett felperes terhére pótilleték előírásáról.

A fellebbezés folytán eljárta alperes a 2009. október 29. napján kelt ... számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása I. pontjában vizsgálta az adózó által benyújtott lízingszerződést) és megállapította, hogy az nem tartalmazza a lízingbe adó és a lízingbe vevők egyértelmű és kifejezett tulajdonjog átruházási szándékát, így nem minősül a futamidő végén tulajdonjog átszállását eredményező szerződésnek. A lízingszerződés nem felel meg tehát az Itv. 23/A.§-ában szabályozott előírásoknak, ezáltal a felperes nem teljesítette a megszerzett ingatlan két éven belüli, a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingbe adására irányuló kötelezettségét.

A határozat II. számú részében megállapította, hogy a megalapozott döntéshez szükséges adatok a rendelkezésére álltak, ezért az ügyben a tényállás további tisztázására nem volt szükség.

A III. pontban az alperes nem értett egyet a felperes azon álláspontjával, hogy amennyiben a lízingbe adási kötelezettségét teljesítette, a pótilleték előírására jogszerűen akkor sem kerülhetett sor, ha az igazolási kötelezettségét elmulasztotta,

ugyanis, amint arra az I. pontban rámutatott, a lízingszerződés a futamidő végén az ingatlan tulajdonjogának átszállását nem eredményezi.

A IV. pontban az alperes kifejtette, hogy az elsőfokú hatóság helytállóan utasította el a felperesi igazolási kérelmet. Az adózó esetében az önhiba hiánya nem volt megállapítható a mulasztás tekintetében, így az igazolási kérelemnek a hatóság nem adhatott helyt.

A felperes keresetében a határozatok hatályon kívül helyezését, illetve vagylagosan a hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Kereseti kérelmét négy pontba foglalta. Az 1. pontban kifejtette, hogy az alperes nem tisztázta a tényállást, nem jelölte meg, milyen tények és bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, miszerint nem igazolta volna a lízingbe adás megtörténtét. Állította, hogy 2004-ben jogi képviselője útján igazolta azt.

A felperes álláspontja szerint /2. pont/ az adóhatóságnak eljárása során alkalmaznia kellett volna az Itv. 23/A.§-ának a 2007. évi CXXVI. törvény (a továbbiakban: Mód. tv.) 148.§-ával módosított rendelkezését, amely szerint a kétéves határidő elteltét követően a szükséges igazolásokért a társhatóságot az állami adóhatóság keresi meg.

A keresetének 3. pontjában a felperes kifejtette, miszerint a jogalkotó az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében sem a Mód. tv.-nyel megvalósított módosítással, sem az azt megelőző szabályozással a bejelentés hiányát nem kívánta anyagi jogi eszközzel, pótlólagos illeték megfizetésével szankcionálni. A továbbiakban hivatkozott arra is, hogy az illeték pótkiszabásának joga az arra okot adó körülmény eltelte óta elévült, vitatta az alperes azon megállapítását, miszerint a lízingszerződés tartalmát tekintve az ingatlan tulajdonjogának átszállását nem eredményezi.

A felperes keresete 4. pontjában az igazolási kérelem kérdését tárgyalta, álláspontja szerint az egyedi tényállású ügyben a fizetési meghagyás formanyomtatványára írt tájékoztató nem merítette ki az adóhatóság tájékoztatási kötelezettségét, az illetékhivatal mulasztásának következményét pedig az adózó nem viselheti. Az Art. 1.§-ának /5/ bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét az adóhatóság eljárása során megsértette, illetve amennyiben észlelte hivatalból, hogy a fél valamely jogszabályt tévesen értelmez, úgy köteles lett volna szintén hivatalból a felet tájékoztatni arról, hogy milyen eljárásokat kell elvégeznie a törvényi feltételek teljesítéséhez.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a perbeli tényállásra alkalmazható-e az Itv. 23/A.§-ának felperes által hivatkozott, 2008. január 1-től módosult /7/ bekezdése, amely szerint a tulajdonjog átszállást eredményező lízingbe adás megtörténtét a két éves határidő eltelte után az adóhatóság

ellenőrzi. Az elsőfokú bíróság a Mód. tv. 397.§ /2/ bekezdésében foglalt „kivétel szabályozás” értelmezésével azt állapította meg, hogy a módosított rendelkezés akkor lenne alkalmazható, ha a megszerzett ingatlan lízingbe adására és annak igazolására nyitva álló határidő 2007. december 31-ig még nem telt el. A felperes vonatkozásában a határidő 2004. május 22. napján, több évvel a Mód. tv-ben meghatározott időtartamot megelőzően már eltelt, ebből következően az Itv. 23/A.§ módosított /7/ bekezdésének alkalmazására nincsen lehetőség.

A perben felülvizsgálni kért közigazgatási ügyben hatályos Itv. 23/A.§-ának /1/, /7/ bekezdései alapján felperesnek az illetékkedvezményben való részesüléshez a törvényben megszabott határidőn belül az előírt feltételeket teljesítenie kellett. A felperes azonban törvényben megszabott határidőn belül az előírt feltételeket nem teljesítette.

A Legfelsőbb Bíróság iránymutató döntése alapján az alperes érdemben megvizsgálta a felperes által, mulasztása kimentéséért előterjesztett igazolási kérelmet, és helyállóan állapította meg, hogy a felperesi mulasztás nem önhibán kívüli okra vagy méltányos elbírálásra okot adó körülményre vezethető vissza, így jogszerű volt a kérelem elutasítása.

A tájékoztatási kötelezettség körében az elsőfokú bíróság megállapította, miszerint sem az Art., sem a Ket. szabályainak megsértését nem lehetséges a hatóság terhére megállapítani, ugyanis az illeték kedvezménnyel kapcsolatos felperesi kötelezettség nem a fizetési meghagyásban foglaltakon, hanem az Itv-ben, azaz törvényi előírásokon alapult. Mindemellett a fizetési meghagyásban közölt tájékoztatás megfelelő volt.

A hatóság tényállás tisztázási kötelezettségét is teljesítette. A felperes nem hivatkozott olyan tényre, amelyet az alperes döntése meghozatalakor ne ismert volna, illetve nem említett olyan adatot, amelyet nem vett volna figyelembe. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az alperes helyesen értelmezte a felperes által megkötött lízingszerződést akként, hogy az önmagában az ingatlan tulajdonjogának átszállását nem eredményezhette. A lízingszerződésben a lízingtárgy használatba adására és használatba vételére vonatkozóan szerződtek a felek, azonban egybehangzó akaratnyilatkozat az ingatlan tulajdonjogának átruházására vonatkozóan közöttük nem volt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte. Felülvizsgálati kérelmét hét pontba foglalta.

Az 1. pontban az elsőfokú bíróság által - álláspontja szerint - el nem bírált keresetrészeket részletezte. Az elsőfokú bíróság ítéletében a Pp. 213.§ /1/ bekezdésében foglaltak megsértésével nem foglalkozott a hatóságot új eljárásra utasító ítéletben foglalt utasítás mellőzésével, az előzményi ítélet jogerejének figyelmen hagyásával, az Itv. 23/A. /7/ bekezdésével kapcsolatban kifejtett

előadásaival, az Alkotmánybíróság gyakorlatára történt hivatkozásaival, az illetékkiszabás elévülésével.

A felperes kifejtette /2. pont/, hogy az ítélet hatályon kívül helyezése az érdekelt Lízingbe vevőknek a perbe történő beavatkozásuk lehetőségéről való tájékoztatás elmaradása miatt is indokolt. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 51.§ /1/ bekezdését, az 54.§ /1/ bekezdését, 332.§ /5/ bekezdését, továbbá a bizonyítási teherről nem nyújtott tájékoztatást, így a Pp. 3.§ /3/ bekezdését, 163.§ /1/ bekezdését is.

Felülvizsgálati kérelme 3. pontjában a felperes az elsőfokú bíróság által mellőzött tényeket és bizonyítási indítványokat részletezte.

A felperes szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Mód. tv. 379.§-ának /1/-/2/ bekezdéseit, hatálytalan jogszabályt alkalmazott /a 4. pontban/, továbbá az Itv. 23/A.§ /7/ bekezdését is tévesen értelmezte a pótlólagos illeték előírása körében, és indoklási kötelezettségének sem tett eleget /5. pont/.

A felülvizsgálati kérelem 6. pontjában a felperes kifejtette, miszerint igazolási kötelezettségének az eljárás során eleget tett, mulasztás a terhére nem állapítható meg.

Hangsúlyozta /7. pont/, hogy sem a hatóságnak, sem a bíróságnak a konkrét szerződés vizsgálatára és minősítésére nem volt joga.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az ítélet hatályban fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 227.§-ának /1/ bekezdése szerint amennyiben a törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a saját határozatához abban a perben, amelyben azt hozta, kötve van. A jogerő, a bíróságnak az általa hozott határozathoz való kötöttségén túlmutató fogalom, amely alaki értelemben azt jelenti, hogy az adott döntés fellebbezéssel nem támadható. Az alaki jogerős határozatok közül az ítélethez anyagi jogerő hatás is fűződik.

A keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja a Pp. 229.§-ának anyagi jogerőt szabályozó /1/ bekezdése alapján, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek. Az anyagi jogerő tehát azt jelenti, hogy az anyagi jogerős határozathoz mind a bíróság, más hatóság, mind a felek kötve vannak, ítélt dolog (res iudicata) keletkezik. Az anyagi jogerő fennálltát a bíróságnak hivatalból figyelembe kell vennie.

A Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.39.267/2007/20. számú alaki és anyagi jogerős ítélete szerint felperes az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében foglalt törvényi feltételt /a lízingbeadásnak a

futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel való igazolását/ törvényes határidőn belül nem teljesítette.

Az Itv. 23.§ /8/ bekezdésének időközbeni módosulása, valamint a LB. 2/2008. számú KJE határozata alapján a Legfelsőbb Bíróság továbbá akként döntött a Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítéletében, hogy az illetékhatóságnak érdemben el kell bírálnia a felperesnek azt az igazolási kérelmét, amelyben foglalt állítása szerint a hatóság nem megfelelő tájékoztatása miatt nem teljesítette törvényes határidőn belül az illetékkedvezményhez szükséges törvényi feltételeket.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében azt állapította meg, hogy az első- és másodfokú hatóság a megismételt eljárásban jogszerűen utasította el a felperes igazolási kérelmét. A Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú bíróság e megállapításával, és a Pp. 221.§ /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően részletes és okszerű jogi indokolásával teljes körűen egyet ért.

Az Itv. anyagi jogi és eljárásjogi szabályokat is tartalmaz, így e törvény /a 23/A.§-ban/ határozza meg részletesen azokat az eljárási cselekményeket, amelyeket a vagyonszerzőnek kell elvégeznie ahhoz, hogy a szerzése kedvezményezett legyen. A Legfelsőbb Bíróság számos eseti döntésében /Kfv.V.39.160/2010/7. Kfv.V.39.089/2009/10., Kfv. 39.011/2010/5., Kfv. 35.097/2009/4., Kfv. 35.224/2009/4./ kifejtette, hogy az illetékkedvezmény törvényi feltételeinek meglétét a kérelmezőnek kell igazolni.

Az Itv. 88.§ /1/ bekezdése alapján az Itv.-ben nem szabályozott eljárási kérdésekre az Art. rendelkezései az irányadóak, az Art. 1.§ /5/ bekezdése szerint pedig az adóhatóság az adózónak a törvények megtartásához szükséges tájékoztatást megadja, az adózót jogainak érvényesítésére figyelmezteti. A fizetési meghagyás 2002. évben történt kibocsátásakor nem volt olyan jogszabály /és a felperes sem jelölt meg olyan törvényi rendelkezést/, miszerint a hatóságnak a tájékoztatási kötelezettségét akként kellene teljesítenie, hogy határozatában minden alkalmazandó jogszabályt, és azok teljes szövegét be kellene idéznie. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a hatóság tájékoztatási kötelezettségét megfelelően teljesítette, illetve, hogy a felperes eljárási kötelezettségei nem a tájékoztatásban foglaltakon, hanem törvényen alapultak. A reá vonatkozó törvényi rendelkezést pedig a felperes ismerte, mivel az alapján kérte/ megjelölve a törvényhelyet/ az illetékkedvezmény alkalmazását.

A felperes nem tudta kimenteni azon mulasztását, hogy nem teljesítette törvényes határidőn belül az illetékkedvezményhez szükséges törvényi feltételt, így igazolási kérelmét a hatóság jogszerűen utasította el. A felperes - általa ki nem mentett - mulasztása, valamint azon legfelsőbb bírósági döntés

/Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítélet/ alapján, hogy az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében foglalt törvényi feltételt /a lízingbeadásnak a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel való igazolását/ törvényes határidőn belül nem teljesítette -, a hatóság jogszerűen kötelezte a felperest pótilleték megfizetésére, amely döntést tartalmazó alperesi határozatot vitató keresetet az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el.

Az illetékkedvezmény feltételeinek nem teljesítését megállapító jogerős döntések /igazolási kérelmet elutasító elsőfokú döntést értékelő számú alperesi határozat, a Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítélete/ és az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak alapján a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntése a Pp. 213.§ /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően valamennyi kereseti kérelemre kiterjedt, a ki nem munkált, nem részletezett, nem igazolt elévülésre történt hivatkozásra is.

A Legfelsőbb Bíróság a Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítéletében már azt is megállapította, hogy a felperesnek az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdése értelmében a lízingbeadás tényét a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel kellett volna igazolnia, amely törvényi feltétel nem teljesült a felperes által megjelölt módon, sem az adásvételi szerződéseknek a vagyonszerzések illetékkiszabásra való bejelentésekori benyújtásával, sem azokban a lízingszerződésekre való utalással.

A felperesnek illetékkedvezményhez szükséges, törvény által előírt eljárási cselekményt kellett volna elvégeznie, amelyet, mint vagyonszerzőnek és lízingbe adó vállalkozónak önmagának kellett volna teljesítenie, ahogyan a mulasztását is önmagának kellett volna kimentenie. Jelen perbe ezért a lízingbevevőknek a Pp. 54.§ /1/ bekezdése, 332.§ /5/ bekezdése alapján beavatkozniuk nem kellett.

A Legfelsőbb Bíróság miután a Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítéletében már megállapította, hogy a felperes az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdése értelmében a lízingbeadás tényét a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel nem igazolta, a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az adásvételi illetve a lízingszerződéssel kapcsolatban tényeket és bizonyítási indítványokat mellőzött volna.

A Mód.tv. 148.§-a az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdése helyébe a következő rendelkezést léptette: „Az /1/ bekezdésben meghatározott céllal megszerzett ingatlan továbbértékesítésének, illetőleg a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingbe adásának megtörténtét a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésétől számított két éves határidő elteltét követően az állami adóhatóság

saját nyilvántartása vagy az ingatlan fekvése szerint illetékes ingatlanügyi hatóság megkeresése útján ellenőrzi. Amennyiben a továbbértékesítés, illetve a lízingbeadás nem történt meg, a vagyonszerzésre a 19.§ /1/ bekezdés, illetve 21.§ /1/ bekezdés alapján egyébként fizetendő és az /1/ bekezdés szerint megállapított illeték különbözetének kétszeresét az állami adóhatóság a vállalkozó terhére pótlólag előírja."

A Mód.tv. hatályba léptető rendelkezései között lévő 379.§ /1/ bekezdés értelmében e törvény Itv.-t módosító rendelkezései 2008. január 1-jén lépnek hatályba azzal, hogy a rendelkezéseket - a /2/ bekezdésben foglaltak kivételével - a 2008. január 1. napját követően illetékkiszabásra bejelentett vagy más módon az állami adóhatóság tudomásra jutott vagyonszerzési ügyekben, valamint kezdeményezett elsőfokú, illetve jogorvoslati eljárásokban kell alkalmazni. A /2/ bekezdés szerint e törvénynek az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdését módosító rendelkezését azokban a vagyonszerzési ügyekben is alkalmazni kell, amelyekben az Itv. 23/A.§-ának /1/ bekezdésében meghatározott célra megszerzett ingatlan továbbértékesítésére, illetőleg annak igazolására nyitva álló határidő 2007. december 31-ig még nem telt el. Az elsőfokú bíróság helytálló jogértelmezéssel állapította meg, hogy felperes vonatkozásában 2004. évben letelt az igazolás törvényi határideje, ezért illetékügyében az Itv. 23/A.§ /7/ bekezdésének a Mód.tv. 148.§-ával beiktatott szövegű rendelkezése nem alkalmazható.

Az Art. 1.§-ának /7/ bekezdése szerint a szerződést, ügyletet és más hasonló cselekményeket valódi tartalmuk szerint kell minősíteni. E jogszabályhely - a felperesi állásponttal eltérően - a hatóság számára megteremti a lehetőséget a szerződések tartalmuk szerinti minősítésére.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 221.§-ának /1/ bekezdése szerint ítéletében nem iratellenes, precíz és részletes tényállást rögzített, helyes jogértelmezéssel megfelelő jogszabályokat alkalmazott, logikusan és okszerűen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, részletesen megindokolta a keresetet elutasító döntését, amelyet a Legfelsőbb Bíróság aggálytalanul elfogadott.

Mindezek folytán a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályhelyeket nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a felperest a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati

illeték viseléséről a Legfelsőbb Bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. november 10.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró